

AFREKENING

Kelley Armstrong

Afrekening

Vertaald door Sandra van de Ven

full moon

Lees ook van Kelley Armstrong:

Bezwering

Ontwaken

Tekst © 2010 KLA Fricke Inc.

Oorspronkelijke titel *The Reckoning*

Oorspronkelijk uitgegeven bij Harper Collins

Published by arrangement with The Marsh Agency

Nederlandse vertaling © 2011 Sandra van de Ven en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Carrie Schechter

Omslagontwerp Wil Immink Design

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 495 0105 1

NUR 285/334

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor Julia

1

Na vier nachten op de vlucht lag ik eindelijk knus en veilig in bed, diep in een zalige, droomloze dodenslaap... tot de doden besloten dat ze me liever wakker wilden hebben. Het begon met een lach, die me in mijn slaap bereikte en me wakte. Toen ik me op mijn ellebogen omhoogduwde en me knipperend met mijn ogen probeerde te herinneren waar ik was, kronkelde er gefluister om me heen. De woorden waren onverstaaanbaar.

Ik wreef in mijn ogen en gaapte. Er scheen dof grijs licht door de gordijnen naar binnen. Het was doodstil in de kamer. Geen geesten, gelukkig. Daar had ik er de afgelopen paar weken voor de rest van mijn leven genoeg van gezien.

Een gekras op het raam maakte me aan het schrikken. Tegenwoordig klonk elke tak die langs glas schraapte als een zombie die ik uit de dood had opgewekt en die zich een weg naar binnen probeerde te klauwen.

Ik liep naar het raam en trok de gordijnen open. De zon was al bijna op toen we bij het huis aankwamen, dus ik wist dat het nu op zijn minst halverwege de ochtend moest zijn, maar het was buiten zo mistig dat ik niets kon zien. Ik boog me dicht naar het raam toe en drukte mijn neus tegen het koude glas.

Ik schrok me een hoedje toen een insect zich tegen het raam te pletter vloog. Achter me klonk gelach.

Met een ruk draaide ik me om, maar Tori lag nog in bed. Ze

kreunde in haar slaap. Ze had de dekens van zich af getrapt en lag met opgetrokken benen op haar zij. Haar donkere haar stak in pieken af tegen het kussen.

Achter me klonk opnieuw gegrinnik. Duidelijk een jongenslach. Maar er was niemand. Nee, herstel: ik zág niemand. Voor een necromancer betekent dat niet automatisch dat er ook niemand ís.

Ik kneep mijn ogen samen om te zien of ik zo een glimp kon opvangen van een geest, en links van me zag ik in een flits een hand, die echter alweer verdwenen was voordat ik hem goed kon bekijken.

‘Zoek je soms iemand, necromancertje?’

Weer draaide ik me om. ‘Wie is daar?’

Het enige antwoord dat ik kreeg was gegniffel – het soort gegniffel dat ieder meisje van vijftien al duizenden keren heeft gehoord van pesterige jongens.

‘Als je met me wilt praten, zul je je moeten vertonen,’ zei ik.

‘Als ik met je wil praten?’ vroeg hij, met de arrogante stem van de populairste speler uit een high school-footballteam. ‘Ik denk juist dat jij met mij wilt praten.’

Ik snoof en liep terug naar bed.

‘Niet?’ Zijn stem kronkelde om me heen. ‘Hm. En ik maar denken dat je wel meer zou willen weten over de Edison-groep, het Genesis-experiment, dokter Davidoff...’

Ik bleef staan.

Hij lachte. ‘Als ik het niet dacht.’

Met z’n vieren – Tori, Derek, Simon en ik – waren we op de vlucht geslagen voor de Edison-groep, nadat we hadden ontdekt dat we proefpersonen waren in het Genesis-project, een experiment waarbij bovennatuurlijken genetisch gemanipuleerd waren. Mijn tante Lauren was een van de betrokken artsen, maar ze had haar collega’s verraden door ons te helpen ontsnappen. Nu werd ze gevangen gehouden. Dat hoopte ik althans. Toen de Edison-groep ons de vorige avond op het spoor was gekomen, had een geest geprobeerd me te helpen... een geest die veel weg had van tante Lauren.

Er was ons verteld dat we nu op een veilige plek waren, in een

huis dat in het bezit was van een groep die tegen de experimenten gekant was. En nu dook opeens de geest op van een tienerjongen die op de hoogte was van het project. Ik kon hem niet wegsturen, hoe graag ik dat ook zou willen.

‘Laat je zien,’ zei ik.

‘Wat ben jij een bazig necromancertje, zeg.’ Nu klonk zijn stem weer achter me. ‘Je wilt gewoon weten of ik inderdaad zo knap ben als ik klink.’

Ik sloot mijn ogen, stelde me een vage mannelijke gestalte voor en gaf er in gedachten een rukje aan. Langzaam maar zeker werd hij zichtbaar: een jongen van misschien een jaar of zestien, zeventien met donker haar, niets bijzonders, maar met een zelfvoldane glimlach die aangaf dat hij daar zelf heel anders over dacht. Ik kon nog steeds door hem heen kijken, alsof hij een hologram was, dus sloot ik mijn ogen om nog een rukje aan hem te geven.

‘Nee, nee,’ zei hij. ‘Als je meer wilt moeten we elkaar eerst een beetje beter leren kennen.’ Hij verdween weer.

‘Wat moet je van me?’ vroeg ik.

Hij fluisterde in mijn oor: ‘Zoals ik al zei: ik wil je een beetje beter leren kennen. Maar niet hier. Straks wordt je vriendin nog wakker. Leuke meid, hoor, maar niet echt mijn type.’ Zijn stem verplaatste zich naar de deur. ‘Ik weet een plek waar we onder vier ogen kunnen praten.’

Ja, ja. Dacht hij soms dat ik van gisteren was als het om communiceren met geesten ging? Niet dat het veel scheelde, want ik kon het pas een week of twee. Maar in die tijd had ik genoeg meegeemaakt om te weten dat er heus wel geesten waren die me wilden helpen of gewoon een babbeltje met me wilden maken, maar dat er veel meer waren die wat heibel wilden schoppen om hun leven na de dood een beetje op te fleuren. Deze jongen viel duidelijk in de laatste categorie.

Maar toch: als hij ook proefpersoon was geweest in het project van de Edison-groep, een die mogelijk in dit huis was gestorven, moest ik erachter zien te komen wat er met hem was gebeurd. Maar

daar wilde ik wel graag hulp bij. Tori had er geen ervaring in om me te helpen met geesten, en hoewel we tegenwoordig iets beter met elkaar overweg konden, beschouwde ik haar nog steeds niet als de ideale persoon om me rugdekking te geven.

Dus liep ik achter de geest aan de gang in, maar ik bleef staan bij de kamer van Simon en Derek.

‘Nee, nee,’ zei de geest. ‘Je hoeft de jongens niet mee te nemen.’

‘Zij willen vast ook graag met je praten.’ Dat zei ik met enige stemverheffing, in de hoop dat Derek me zou horen. Meestal werd hij van het minste geluid wakker, want weerwolven hebben een supergehoor. Het enige wat ik echter kon horen was Simons gesnurk. Verder was er boven niemand. Andrew, de man die ons hiernaartoe had gebracht, had de slaapkamer op de begane grond genomen.

‘Kom, necromeisje. Dit aanbod is slechts beperkt geldig.’

Je weet dat hij niets goeds in de zin heeft, Chloe.

Ja, maar ik moest weten of we in dit huis gevaar liepen. Ik besloot mee te gaan, maar heel erg op mijn hoede te zijn. Mijn onderbewuste stribbelde niet tegen en dat vatte ik op als een goed teken.

Ik liep door.

We waren meteen na aankomst naar bed gegaan, dus ik had ons nieuwe huis nog niet goed kunnen bekijken. Ik wist alleen dat het gigantisch was: een victoriaanse kast die regelrecht uit een gotische griezelfilm afkomstig leek.

Terwijl ik achter de stem aan de gang door liep, had ik het bizarre gevoel dat ik me in zo’n film bevond, gevangen in een eindeloze, smalle gang waarin ik de ene deur na de andere passeerde, tot ik uiteindelijk bij een trap kwam... een trap naar boven.

Afgaand op wat ik vanuit de auto van het huis had gezien bestond het uit drie lagen. De slaapkamers bevonden zich op de eerste verdieping, en volgens Andrew was de tweede verdieping een zolder.

Dus de geest leidde me naar een donkere, griezelige zolder. Kennelijk was ik niet de enige die te veel griezelfilms had gezien.

Ik ging achter hem aan de trap op. Die kwam uit op een overloop met twee deuren. Ik bleef staan. Er werd een wenkende hand door

de deur gestoken die zich recht voor me bevond. Even bleef ik staan om mezelf moed in te spreken. Hoe donker het daar binnen ook was, ik mocht niet laten blijken dat ik bang was.

Toen ik zover was legde ik mijn hand op de deurknop, en...

De deur zat op slot. Ik draaide het nachtslot eraf, en het sprong met een klik open. Nog één keer diep ademhalen, nog één keer mezelf moed inspreken, en ik deed de deur open en stapte over de drempel.

Een koude windvlaag duwde me terug. Ik knipperde met mijn ogen. Voor me kolkte de mist.

Een nachtslot op een zolderdeur, Chloe?

Nee, ik stond op het dak.

2

Met een ruk draaide ik me om toen de deur achter me dicht dreigde te vallen. Ik wist de rand vast te grijpen, maar toen sloeg er iets tegenaan, hard, en klapte hij alsnog dicht. Ik pakte de deurknop op het moment dat de klik van het nachtslot klonk. Ervan overtuigd dat ik het verkeerd had gehoord draaide ik aan de knop.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg hij. ‘Wat onbeleefd van je.’

Ik staarde naar de deurknop. Er was maar één zeer zeldzaam type geest dat in de tastbare wereld voorwerpen kon verplaatsen.

‘Een agito-halfdemon,’ fluisterde ik.

‘Agito?’ Hij zei het vol minachting. ‘Ik ben een echte klasbak, schatje. Ik ben een volo.’

Dat zei me niets. Ik kon alleen maar gissen dat het een nog machtigere soort was. Levend kon een telekinetische halfdemon voorwerpen verplaatsen met zijn geest. Dood kon hij ze fysiek verplaatsen. Een klopgeest.

Zorgvuldig deed ik een stap achteruit. Onder mijn voeten kraakte hout, wat me eraan deed denken waar ik was. Abrupt bleef ik staan en keek om me heen. Ik bevond me op een soort plankenpad dat helemaal om de tweede verdieping heen liep – de zolderkamer, waarschijnlijk.

Rechts van me was een vrijwel plat stuk dak, bezaaid met roestige flessendoppen en bierblikjes, alsof iemand het had gebruikt als geïmproviseerd terras. Dat stelde me gerust. Ik zat niet vast op een dak,

maar gewoon op een soort balkon. Irritant, maar niet erg gevaarlijk.

Ik klopte op de deur, zachtjes, want eigenlijk wilde ik liever niemand wakker maken, maar ik hoopte wel dat Derek het zou horen.

‘Niemand hoort je,’ zei de geest. ‘We zijn helemaal alleen. Precies zoals ik het graag heb.’

Ik tilde mijn hand op om op de deur te bonken, maar bedacht me toen. Mijn vader had me uitgelegd dat je maar beter geen angst kon tonen wanneer je met een pestkop te maken had. Bij de gedachte aan mijn vader kneep mijn keel zich samen. Was hij nog steeds naar me op zoek? Ja, natuurlijk, maar ik kon niets doen.

Mijn vaders advies over pestkoppen had altijd prima gewerkt bij mensen die de draak staken met mijn gestotter – als ik maar niet reageerde, gaven ze het al snel op. Dus haalde ik diep adem en ging in de aanval.

‘Jij zei dat je iets wist over de Edison-groep en hun experimenten,’ zei ik. ‘Was jij ook een proefpersoon?’

‘Gaap! Laten we het over jou hebben. Heb je een vriendje? Vast wel. Een leuk meisje als jij, twee jongens erbij – dan heb je inmiddels vast iets met een van hen. Maar met wie van de twee?’ Hij lachte. ‘Domme vraag. Het leuke meisje krijgt natuurlijk de leuke jongen. Die spleetoo.’

Hij bedoelde Simon, die half Koreaans was. Hij probeerde me uit mijn tent te lokken, om te zien of ik voor Simon in de bres zou springen en zo zou bewijzen dat hij mijn vriendje was. Dat was hij niet. Nou ja, nóg niet, want het leek wel die kant op te gaan.

‘Als je wilt dat ik met je blijf praten, wil ik eerst antwoord op een paar vragen,’ zei ik.

Hij lachte. ‘O, ja? Volgens mij kun je anders nergens naartoe.’

Ik pakte de deurknop weer vast. Vlak onder mijn oog sloeg er een flessendop tegen mijn wang. Ik keek boos in zijn richting.

‘Dat was nog maar een waarschuwingsschot, necromancertje.’ Er klonk een gemene ondertoon door in zijn stem. ‘Hier spelen we het spelletje volgens mijn regels. Vertel me eens over je vriendje.’

‘Ik heb geen vriendje. Als je ook maar iets weet over het Genesis-

experiment, dan weet je ook dat we hier niet bepaald vakantie komen vieren. Als je op de vlucht bent, is er niet zoveel tijd voor romantiek.'

'Sla niet zo'n schampere toon tegen me aan.'

Ik bonkte op de deur. De volgende flessendop raakte me recht op mijn oog. Het deed pijn.

'Je bent in gevaar, meisje. Of kan dat je soms niets schelen?' Zijn stem klonk nu in mijn oor. 'Op dit moment ben ik je beste vriend, dus je kunt maar beter aardig voor me zijn. Jullie zijn in de val gelokt, en ik ben de enige die jullie eruit kan bevrijden.'

'In de val gelokt? Door wie? Door de man die ons hiernaartoe heeft gebracht...' Ik bedacht snel een valse naam. 'Charles?'

'Nee, een volslagen vreemde. En toen heeft Charles jullie uitgerkend hiernaartoe gebracht. Wat een toeval.'

'Maar hij zegt dat hij niet meer bij de Edison-groep hoort. Vroeger heeft hij als arts voor ze gewerkt...'

'Dat is nog steeds zo.'

'D-dus hij is dokter Fellows? Degene over wie ik ze in het lab heb horen praten?'

'De enige echte.'

'Zeker weten?'

'Dat gezicht zou ik nooit vergeten.'

'Hm, nou, dat is raar. Ten eerste heet hij geen Charles. Ten tweede is hij geen arts. Ten derde ken ik dokter Fellows. Dat is namelijk mijn tante, en die man beneden lijkt niet eens op haar.'

Ik kreeg van achteren een harde klap in mijn knieholten. Ik zakte door mijn knieën en kwam op handen en voeten terecht.

'Geen spelletjes met me spelen, necromancertje.'

Toen ik wilde opstaan, sloeg hij me met een oude plank, waar hij mee zwaaide alsof het een honkbalknuppel was. Ik probeerde hem te ontwijken, maar hij raakte me tegen mijn schouder en ik klapte tegen de balustrade. Een felle *krak*, en de balustrade begaf het. Ik wankelde, en even zag ik alleen maar het betonnen terras, twee verdiepingen lager.

Ik slaagde erin een ander deel van de balustrade vast te pakken. Dat hield wel, en ik probeerde net mijn evenwicht te hervinden toen de plank recht op mijn hand af kwam. Ik liet los en klauterde het plankenpad op, precies op het moment dat de plank zo hard tegen de balustrade sloeg dat de bovenste balk versplinterde en de plank doormidden brak. De splinters verrot hout vlogen in het rond.

Ik rende naar het platte dak. Hij slingerde de kapotte plank in mijn richting. Ik strompelde achteruit en botste weer tegen de balustrade.

Zodra ik mijn evenwicht had hervonden keek ik om me heen. Hij was nergens te bekennen. Er bewoog niets. Maar ik wist dat hij er nog was, dat hij afwachtte wat ik zou gaan doen.

Ik rende op de deur af en maakte een schijnbeweging in de richting van het platte dak. Een luid gerinkel. Vlak voor me spatten glascherven alle kanten op, en daar was de geest, met een kapotte fles in zijn hand. Ik deinsde terug.

Ja, hoor, geweldig idee om elke keer weer met je rug tegen de balustrade te botsen. Het is maar afwachten hoe lang hij heel blijft.

Ik bleef staan. Ik kon geen kant op. Ik overwoog te gaan gillen. Daar erger ik me bij films altijd vreselijk aan: heldinnen die om hulp gillen wanneer ze in een hoek worden gedreven, maar in dit geval, nu ik klem zat tussen een klopgeest die met een kapotte fles zwaaide en een afgrond van twee verdiepingen, kon ik wel leven met de schaamte dat iemand anders me moest komen redden. Het enige probleem was dat iedereen te laat zou komen.

Oké... maar wat ga je dan doen? De supermachtige necromancer tegen de bullebak van een klopgeest?

Dat was waar ook. Ik kon me wel degelijk verdedigen, in elk geval tegen geesten.

Ik raakte mijn amulet aan. Die had ik gekregen van mijn moeder. Ze had gezegd dat hij de boemannen zou verjagen die ik zag toen ik nog klein was – geesten, zo wist ik nu. Ik had niet de indruk dat hij erg goed werkte, maar hij hielp me wel me te concentreren, en hij hielp me herinneren aan wat ik was.

Ik stelde me voor dat ik de geest een duw gaf.

‘Waag het niet, meisje. Zo maak je me alleen maar kwaad, en...’
Ik kneep mijn ogen dicht en gaf hem een ferme mentale duw.
Stilte.

Met gespitse oren wachtte ik af, ervan overtuigd dat hij er nog steeds zou zijn als ik mijn ogen opendeed. Na een poosje keek ik stiekem toch, en ik zag niets dan grijze hemel. Toch omklemde ik nog steeds de balustrade, want ik verwachtte elk moment een kapotte fles naar mijn hoofd te krijgen.

‘Chloe!’

Mijn knieën knikten toen ik die schreeuw hoorde. Er klonken bonkende voetstappen op het dak. Geesten kun je niet horen lopen.

‘Verroer je niet.’

Ik keek over mijn schouder en zag Derek.